

m. m., som ere udførte efter den af en anden opført Bygning, synes det nødvendigt at beskytte den arkitektoniske Kunst i den Retning, at originale Bygningstegninger m. m. ikke af andre maa benyttes til derefter at opføre Bygninger. Ved at optage denne Bestemmelse i selve § 25 er det endnu tydeligere end i det oprindelige Forslag tilkendegivet, at kun saadanne Bygningstegninger, der maa karakteriseres som originale Kunstværker, ere Genstand for Beskyttelse, derimod ikke de almindelige, rent haandværksmæssige Tegninger. Endvidere fremgaar det af § 31, at Meningen ikke er at udelukke Benyttelsen af Motiver og lignende, hentede fra andre arkitektoniske Arbejder. Herved turde de Betænkkeligheder, som man har haft ved Optagelse af en saadan Regel, bortfalde.

Til § 26.

Denne Paragraf stemmer ganske med det oprindelige Forslags § 30. For saa vidt Ordene i Lov 1864 § 3 „har gengivet en andens Kunstarbejde, til hvis Mangfoldiggørelse ingen har Eneret“ i Forslagets § 26 ere omfavnede til „lovligt har gengivet et originalt Kunstværk“, er dette næppe en Afvigelse fra Tanken i hin Bestemmelse, men kun et nøjagtigere Udtryk for denne. Denne er formentlig, at en Kunstnerret til Gengivelsen ikke erhverves, naar denne er i Strid med en andens Eneret, altsaa ulovlig. Men Handlingens Ulovlighed er udelukket ikke blot hvor ingen har Eneret til at gengive Værket, men ogsaa hvor den berettigede har overdraget Ret til Gengivelse til den, der har foretaget denne. Der er ingen Grund til da at nægte denne en selvstændig Beskyttelse for sin Gengivelse, og henviser ham til at søge Værn bag den originale Frembringers Ret, hvilket blandt andet kan have væsentlig Betydning i Henseende til Rettens Varighed og i øvrigt i mange Retninger.

Paa et andet Punkt afviger derimod Lovforslagets § 26 principielt fra Reglen i Lov 1864 § 3. Denne hjemler kun Beskyttelse for Gengivelser ved Kobberstik, Stentryk, Træsnit eller lignende kunstnerisk Frembringelse, hvorved antagelig kun er sigtet til de til umiddelbar Mangfoldiggørelse egnede kunstneriske Frembringelser. Denne Regel forklares til en vis Grad derved, at Ordene i § 1 ikke skulde omfatte Kobberstik o. l.¹⁾, hvorved der tiltrænges en Udtalelse om, at ogsaa disse nye Lovens Beskyttelse. Denne

Grund til særlig at omtale disse Kunstformer er ikke til Stede efter dette Lovforslag, idet § 25 omfatter ogsaa dem. Det, der nu trænges til, er en Regel om, at ogsaa (lovlige) Gengivelser af andre Kunstværker i en anden Kunstform end Originalen — altsaa navnlig Gengivelser ved Kobberstik o. l., men ogsaa andre — nyde Beskyttelse mod Eftergørelse. At indskrænke denne Regel til kun at gælde Gengivelser, der tillade umiddelbar Mangfoldiggørelse, er ganske urimeligt. Det synes uforklarligt, hvorfor den, der f. Eks. frembringer en Tegning efter et Maleri eller en Statue, ikke skal nyde samme Beskyttelse mod Eftergørelse — f. Eks. ved Fotografi — af dette sit Værk som Kobberstikkeren, Stenstrykkeren o. s. v. Han vilde herved endog blive ringere stillet end den blotte Fotograf, skønt hans Gengivelse dog betegner en i alt Fald til Dels selvstændig Kunstfrembringelse — „anden Kunstform“ — ligesom Kobberstikkeren o. l. En saadan videre gaende Regel er ogsaa andet Steds anerkendt, f. Eks. i Frankrig gennem Praksis, i Tyskland ved Loven af 9de Januar 1876 § 7, ifr. ogsaa ungarsk Lov § 63 m. fl.

I Oberensstemmelse hermed er Lovforslagets § 26 affattet. At den her hjemlede Ret ikke skal udelukke andre fra selvstændig Gengivelse efter Originalen, er udtalt mere forfattet, men formentlig lige saa tydeligt som i Lov 1864 § 3, i en til Reglen i § 4 om Oversættelser svarende Formulering.

Den af Folketingsudvalget (1892) foreslaaede Henvisning til § 3, fjerde Stykke, (nu § 28) er ikke optaget, da den synes overflødig og ikke vilde være ganske nøjagtig, fordi § 28 ikke giver Regler om Kunstnerrettens Indhold, men om Fortolkningen af Forslagskontrakter med Hensyn til Kunstværker.

Til § 27.

Hvad her udtales, maatte vistnok ogsaa uden særlig Udtalelse antages. Det er ikke foreslaaet at give lignende detaljerede Regler som i § 6 om Forfatterretten. Thi dels vilde det være meget tvivlsomt, hvorledes Grænserne ved nye Udgaver skulde drages — om f. Eks. en tidligere Udgave i Træsnit skulde berettigede enhver af de medberettigede til at fordre f. Eks. en ny Udgave i Stentryk — idet Sondringen mellem de forskellige Offentliggørelsesmaader ingenlunde ved Kunstværker har samme absolute og skarpe Karakter som ved litterære Værker. Dels har formentlig en fornyet Offentliggørelse gennemsnitlig hverken for de berettigede eller for Samfundet samme store Betydning som ofte ved litterære Værker, hvorfor det er praktisk

¹⁾ Dette er Meningen med Ordene i § 1, „naar Gengivelsen hører til samme Kunstart som Originalen“.